

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobců a) Ing. M. H., b) Z. H., zastoupených JUDr. Ilonou Mirvaldovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Blanická 25, proti žalovanému Krajskému úřadu Středočeského kraje, Praha 5, Zborovská 81/11, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2007, čj. 5 Ca 56/2007 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou datovanou dnem 7. 2. 2007 se žalobci domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 6. 12. 2006, čj. 156968/2006/KUSK OŽP/SM/4. Tímto správním rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobců a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 11. 10. 2006, čj. ŽP/MEUC-059486/2006/L/Mi. Žaloba byla osobně doručena Krajskému soudu v Praze dne 9. 2. 2007.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2007, čj. 44 Ca 12/2007 – 16 byla věc postoupena Městskému soudu v Praze.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2007, čj. 5 Ca 56/2007 – 41 byla tato žaloba odmítnuta. Jak vyplývá z odůvodnění usnesení, tento soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně. Napadené správní rozhodnutí bylo doručeno tehdejšímu zástupci žalobců dne 8. 12. 2006, žaloba byla však podána až dne 9. 2. 2007 tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Městský soud rovněž poukázal na § 40 s. ř. s. o počítání lhůt s tím, že bylo-li správní rozhodnutí doručeno dne 8. 12. 2006, poslední den lhůty k podání žaloby připadl na den 8. 2. 2007.

Proti tomuto usnesení podali žalobci kasační stížnost. V ní zejména dovozovali, že byli zkráceni na svých právech, neboť lhůta dvou měsíců je velmi krátká. Uvedli, že takovouto žalobu nemohli podat sami, pokud nemají odpovídající právní vzdělání. Protože nedlouho po doručení správního rozhodnutí následovalo období Vánoc, byla jim některými advokáty odmítnuta právní pomoc. Teprve v druhé dekádě měsíce ledna se spojili se svojí právní zástupkyní JUDr. Mirvaldovou. Bylo zapotřebí soustředit veškeré materiály a připravit žalobu. V této době však JUDr. Ilona Mirvaldová onemocněla. Právě z těchto důvodů došlo k podání správní žaloby až dne 9. 2. 2007, přičemž poslední den lhůty byl zástupkyní žalobců nesprávně vypočten. Prodlení při podání žaloby lze počítat tedy pouze v hodinách. Počítání lhůty pro podání žaloby není pro všechny spravedlivé, podmínky jednotlivých účastníků v tomto ohledu nejsou postaveny na roveň. Není totiž zřejmé, kdo obdrží rozhodnutí v ranních hodinách a kdo až večer. Z hlediska stěžovatelů se jedná o ryze formální nedostatek spojený s přílišnou tvrdostí zákona. Navrhují proto, aby Nejvyšší správní soud toto zmeškání prominul, napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (aby bylo možno pokračovat v započatém řízení o žalobě).

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v podstatě jediným důvodem zmeškání lhůty byl omyl zástupkyně stěžovatelů. Žalobu bylo možné podat ve lhůtě a případně ji na výzvu soudu doplnit. Lhůta pro podání žaloby je propadná a její zmeškání nelze prominout. Proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí soudu se zřetelem na důvody uplatněné v kasační stížnosti. Vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

V daném případě je nesporné, a žalobci to ani v kasační stížnosti nezpochybňují, že žaloba byla podána po lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s, konkrétně dne 9. 2. 2007, ačkoli poslední den této lhůty připadl na 8. 2. 2007. Vzhledem k tomu, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.) nelze, ani při nepatrném překročení této lhůty (se zřetelem na skutečnosti uváděné v kasační stížnosti), dovozovat, že by napadené usnesení městského soudu bylo nezákonné. Nejvyššímu správnímu soudu pak nepřísluší, aby v řízení o kasační stížnosti sám zmeškání lhůty „prominul.“

Pro úplnost je třeba uvést, že nemůže obstát ani argument o nerovnosti při počítání lhůty pro podání žaloby v jednotlivých případech. Především se nejedná o nepřipustnou nerovnost v právní úpravě. Nejde totiž o případ, že by samotná tato právní úprava zvýhodňovala určitý okruh subjektů. To, že při počítání lhůt především podle dnů, týdnů a měsíců může být skutečná doba v jednotlivých konkrétních případech nepatrně odlišná (pokud by byla přepočítávána na hodiny), je pro tyto lhůty zcela obvyklé a jde o samotnou podstatu těchto lhůt.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli v řízení o kasační stížnosti úspěch, žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, nad rámec běžných výdajů náklady nevznikly. Proto bylo rozhodnuto, že náhrada nákladů řízení se mu nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu